

Gostilničarski list

licejska knjižica

Strokovno glasilo „Zveze gostilničarskih zadrug za slovensko Štajersko, Prekmurje in Mežiško dolino v Celju“, uredništvo in upravljanje se nahaja v pisarni „Zveze“ v hotelu „Beli vol“ Celje, Kralja Petra c. Naročnina za nečlane letno Din 10.—, člani gostilničarske „Zveze“ dobivajo list brezplačno.

Štev. 2.

V Celju, dne 15. marca 1923.

Leto I.

II. redni občni zbor „Gostilničarske zveze za Slov. Štajersko, Prekmurje in Mežiško dolino“.

Dne 19. februarja t.l. vršil se je v dvorani hotela „Balkan“ v Celju drugi redni občni zbor naše „Zveze“, katerega se je udeležilo lepo število delegatov in je bilo zastopanih 11 zadrug. Zastopane so bile sledeče zadruge: Celje mesto, Celje okolica, Laško, Ljubno, Ptuj, Slov. Bistrica, Trbovlje, Šmarje pri Jelšah, Št. Jur ob juž. žel., Vojnik in Vransko.

Predsednik „Zveze“ Božič otvoril zborovanje, konstatiral sklepčnost, pozdravi vse navzoče ter naznani, da se g. obrtni nadzornik Založnik radi boleznimi žal ne more udeležiti današnjega občnega zbora. Nato se je prečital zapisnik o ustanovnem občnem zboru, ki se je soglasno odobril. Predsednik Božič prečita poročilo o delovanju „Zveze“ v prvem letu njenega obstoja, kojega smo v glavnih potezih objavili že v prvi številki našega lista. Pri debati o tem poročilu se zgledi k besedi delegat Kos iz Slov. Bistrice, ki vpraša, kaj se je pravzaprav dosedaj že doseglo v zadevi izdajanja kontrolnih listov po občinah.

Tov. predsednik mu nato pojasni, da se je dosegel uspeh v toliko, da smejo strankam, ki so oddaljene 10 km od bližnje finan-

čne kontrole, izdajati kontrolne liste občinska predstojništva one občine, v kateri biva dotična stranka, oziroma ima stranka svoj vinograd.

Iz tajniškega poročila posnemamo, da je od 24 gostilničarskih zadrug, ki obstojajo v okolišju naše „Zveze“, včlanjenih do sedaj pri „Zvezi“ 14, medtem ko so ostale zadruge še izven „Zveze“, a vendar je upati, da bodo lekom letošnjega leta tudi te vstopile v „Zvezo“.

Od 14 včlanjenih zadrug je plačalo dosedaj letni prispevek 13 zadrug. Opažalo se je, da so posamezne zadruge dosedaj iztirjavale prispevek za „Zvezo“ posebej od posameznega člana, kar je trčilo ob velike težkoče. Vsled tega bi bilo veliko bolj priporočljivo, da zadruge zvezni prispevek vstavijo kratkoinmalo v svoj letni proračun in ga pobirajo skupno z letno člansko doklado.

Zveza je imela v prvem letu svojega obstoja zelo velike denarne težkoče, ker včlanjene zadruge niso pravočasno plačevale svojih prispevkov. Vsled tega je bilo mogoče šele meseca avgusta nastaviti stalnega tajnika, ki je za razvoj „Zveze“ absolutno potreben. Toda zopet so prišle težkoče v finančnem oziru, blagajna je bila prazna, tajnika je bilo treba plačati in se je morala istemu prvotno določena in dogovorjena plača za polovico znižati, pa še to sta morala predsednik in podpredsednik sama iz

lastnih žepov zalagati. Vkljub vsem tem notranjim, rekli bi lahko „porodniškim“ težkočam, je „Zveza“ šla pridno na delo ter dosegla res lepe uspehe, s čimur je jasno pokazala, da je njen obstoj ne le samo upravičen, ampak tudi potreben za nadaljni razvoj in zboljšanje gospodarskega položaja gostilničarske obrti.

Iz tajniškega poročila je nadalje razvidno, da je imel Zvezni odbor v pretečenem poslovnem letu 6 odborovih sej in pa da se je vršil dne 19. avgusta med obrtno razstavo v Celju izredni zbor „Zveze“, katerega so se udeležili tudi delegati Zagrebskega Saveza gostilničarskih zadrug.

Blagajnik poda nato sledeče denarno stanje „Zveze“:

Dohodkov je bilo . . . Din 8438:20

Izdatkov pa . . . „ 5897:—

Prebitek znaša torej . . . Din 2541:20

Po poročilu računskih revizorjev tov. Poderžaja in Rebeuška se podeli dosedanjemu načelstvu enoglasno absolutorij.

Tov. predsednik poroča o dosedanjih korakih, ki jih je podvzela „Zveza“ radi ustanovitve gostilničarske šole ali vsaj učnega tečaja za gostilničarski naraščaj na Štajerskem, katere akcija pa je trčila na nepričakovano oviro iz razlogov, ker nasprotuje tej akciji Ljubljanska zveza gostilničarskih zadrug in celo tudi pokrajinska uprava sama. Pa tudi mari-borske gostilničarske organizacije, katerim bi prišla ta šola predvsem v

koristi, ne kažejo prav nobenega zanimanja za to. Sklene se konečno začasno o tem predmetu ničesar ukreniti, vprašanja pa nikakor ne pustiti iz evidence.

Vsled pomanjkanja denarnih sredstev se naprosi tov. podpredsednika Bernardija, da prepusti i nadalje brezplačno „Zvezi“ dosedanji lokal z inventarjem, kar tov. Bernardi tudi obljubi. Načelstvo se pooblašča, da si nabavi najnujnejši inventar za pisarno po razpoložljivih sredstvih.

Nato so se vršile dopolnilne volitve v odbor „Zveze“ in so bili izvoljeni tovariši: Ign. Fludernik, Ljubno, za gornjegrajsko Zadruho, Jos. Vrečar, Vojnik in Josip König, Vransko, za člane načelstva; za njihove namestnike pa Remic Franc, Šmartno ob Dreti, Julko Kovačič, Vojnik in Viktor Rönner v Braslovčah.

Soglasno se sklene izprememba pravil v toliko, da se imenuje naša „Zveza“ odslej naprej „Zveza gostilničarskih zadrug za Slov. Štajersko, Prekmurje in Mežiško dolino“.

Nato je tov. delegat Dobovišek v zbranih besedah predaval o pomenu organizacije za gostilničarje ter posebno priporočal solidarnost med stanovskimi tovariši, ker le s slogom se bodo gostilničarji mogli ubraniti napadov s strani drugih jim sovražnih slojev, kakor tudi šikan in preganjanj od strani oblastev, ki vidijo v osebi gostilničarja le izkoriščevalca ljudstva, ne pa državljana, ki daje državnim in komunalnim blagajnam zelo znaten del dohodkov. S splošnim odobravanjem je zbor izkazal govorniku zahvalo za njegova izvajanja.

Prihodnja točka dnevnega reda je bila zadeva radi izdajanja našega strokovnega časopisa. Tovariš delegat Dobovišek oriše pomen strokovnega lista in nujno potrebo istega za razvoj gostilničarske obrti, ki pa naj bo obenem orožje, s katerim se bodo gostilničarji borili za svoje stanovske pravice. Po živahni debati, katere so se udeležili tovariši Bernardi, Božič, Kos, Mahorič in Roš, se je soglasno sklenilo:

„Odobri se izdajanje zveznega

glasila pod imenom „Gostilničarski list“, ki naj izhaja vsakega 15. v mesecu, počenši s 15. februarjem 1923. List se naj dostavlja vsem včlanjenim zadrugam in združnim članom brezplačno, drugim naročnikom pa za letno naročnino po 10 Din. Posamezna številka stane 1 dinar.

V svrhu kritja tozadavnega zveznega izdatka se zviša splošni zvezni letni prispevek za tekoče leto na 20 dinarjev za vsakega združnega člana ter imajo zadruge pobrati ta prispevek obenem z združno doklado in ga čimprej poslati Zvezi. V listu naj se razpravljajo tudi zadeve izvoščkov in autotaksov.

Delegat Fludernik predlaga, da pristopi „Zveza“ k čekovnemu uradu v Ljubljani, kar se enoglasno sprejme.

Nato se zborovanje opoldan prekine za eno uro in ob 13. uri zopet nadaljuje.

Tov. Fludernik predlaga, da stori „Zveza“ takoj energične korake, da se doseže dovoljenje točenja alkoholnih pijač vsaj za dan 19. sušca, to je dan po volitvah v narodno skupščino, ker je isti dan na Štajerskem praznik in trpijo vsled prepovedi točenja alkoholnih pijač gostilničarji zelo občutno škodo. Odbor vzame to na znanje in obljubi, da bo v tej zadevi interveniral, vendar pa je malo upanja, ker je prepoved izdana za celo državo, praznik pa ni povsod.

Končno se predlaga in tudi soglasno sprejme sledeča resolucija:

„Pokrajinska uprava v Ljubljani se naproša, da opusti, oziroma preklicne pritisk na občine radi zvišanja občinskih doklad na alkoholne pijače (zlasti vino in pivo), katerega je izdala dne 27. dec. 1922 pod št. 46.617. S tem, da se zvišujejo občinske doklade, se ubija gostilničarski stan in ravno tako je prikrajšana država na užitninskih, dohodninskih in obrtnih davkih.“

Pokrajinska uprava se obenem naproša, da spremeni naredbo v toliko, da se bode smelo plačati užitninski davek na vino šele tik pred neposredno uporabo istega, kakor je

bilo to poprej, ker mora gostilničar, če hoče svojim gostom postreči z dobro kapljico, vino kupiti že vnaprej v večjih množinah. Ker pa mora gostilničar po do sedaj veljavnih predpisih plačati užitninski davek že takoj pri vkletavanju, mu naraščajo veliki stroški, ki so zelo občutljivi, zlasti pa danes pri tem splošnem pomanjkanju denarja.

Končno se tov. predsednik zahvali za lepo udeležbo in živahno sodelovanje, priporoča vztrajnost v delu za pravice in koristi gostilničarskega stanu, pozivlja k marljivemu čitanju strokovnega glasila, zbiranju tiskovnega sklada ter ob 15. uri zaključni zborovanje.

N. Z.:

Trgovina s pijačami.

Po dosedanjih predpisih se imajo smatrati kot proste obrti med drugimi:

1. trgovina s pivom v zaprtih steklenicah (ki opravičuje sicer tudi k trgovini s pivom v sodih),
2. trgovina z vinom v zaprtih posodah,
3. nadrobna prodaja vina (Frey — Maresch št. 6238),
4. izdelovanje in detajlna trgovina z žganimi opojnimi pijačami v zaprtih steklenicah,
5. izdelovanje in prodaja sadnih sokov in podobnih brezalkoholnih pijač,

Koncesijoniranje trgovine s pivom je bilo v obrtni noveli od 5. febr. 1907 drž. zak. št. 26 predvideno in v avstrijskem državnem zboru odobreno, a je gosposka zbornica, ki izrecno nazivlje pivo kot „tekoči kruh“, koncesijoniranje preprečila z utemeljitvijo, da bi v slučaju koncesijoniranja konzum piva ne mogel rasti v enaki meri kakor v Nemčiji in bi pivovarstvu po taki zakonski določbi bilo preobčutno prizadet. Tako je obveljala še vnaprej in še danes velja naredba avstrijskega trgovinskega ministrstva od 30. marca 1899, drž. zak. št. 64, odnosno 16. julija 1900, drž. zak. št. 129, katere z vzorno nedoslednostjo v § 1 koncesijonira napolnjevanje steklenic s pivom, v § 6 pa izrecno določa, da

ostane prost obrt trgovine s pivom v zaprtih steklenicah.

Med tem pa ko so za trgovino s pivom izdani strogi predpisi glede začepitja steklenic (n. pr. odločba fin. min. od 30. januarja 1885 št. 2648, trg. min. od 10. marca 1908 št. 34060 ex 1987 in veljajo ti predpisi tudi za trgovino z žganimi opojnimi pijačami, pa za trgovino z vinom in prodajo sadnih sokov niti teh predpisov ni. Kajti te tekočine se smejo v izvrševanju proste obrti prodajati v netrговsko začepitju, pa tudi v odprti posodi.

Pri veliki nedoslednosti in disharmoniji glede uvrstitve posameznih vrst obrtnega izdelovanja, prodajanja in točenja alkoholnih in brezalkoholnih pijač med koncesijonirane in proste obrti ni čuda, da so se tekom časa izdajale v izvrševanju teh predpisov tudi določbe merodajnih oblasti, ki so si v direktnem nasprotju in se medsebojno pobijajo. Tako pravi odlok fin. ministrstva od 30. januarja 1885, št. 2648, da je trgovcu z žganimi opojnimi tekočinami strogo zabranjeno, posodo — četudi že poprej napolnjeno — šele ob prihodu odjemalca začepiti, ker je v to opravičen le obrtnik, ki ima koncesijo po § 16 lit. d. o. r. Nasprotno pa so po odloku ministrstva za notranje posle od 11. junija 1886, št. 2856, izdelovalci špirituoz upravičeni — sicer v posebnem ločenem prostoru — celo napolniti od stranke donešeno posodo in jo po trgovskih običajih začepiti. »Iz navade« se pripušča po branjarjih in mešanih trgovinah prodaja sodavode s sadnimi sokovi in brez takih v čašah in ministrstvo notranjih poslov je z odločbo z dne 23. junija 1891, št. 9847 v konkretnem slučaju celo izreklo, da je oddaja sodavode, limonade i. e. prost obrt. Upravno sodišče pa v svoji razsodbi od 9. maja 1908, št. 9 (Budw. A. št. 5959) izvaja, da se sme prodaja takih okrepčil vršiti le na podlagi koncesijske listine v smislu § 16, lit. f o. r. Po mnenju dunajske trgovske zbornice v poročilu od 27. julija 1904 ne smejo niti koncesijonirani gostilničarji izdelovati in prodajati sodavode in sadnih sokov (n. pr. ma-

linovca) brez posebne koncesije; vključ temu pa se je v praksi n. pr. baš na Dunaju od nekdanj dovoljevala prodaja takih okrepčil na trgu kot prost obrt.

Sličnih primerov je mnogo. Če so pa najvišje oblasti in najkompetentnejše korporacije tako nesoglasno tolmačile mnogobrojne obstoječe zakone in naredbe, je razumljivo, da v tozadevnem postopanju nižjih inštanca obstoja danes pravcati kaos najrazličnejših nazorov in nimamo nadzornega organa, ki bi bil pravilno poučen v vseh predpisih, ki se tičejo izdelovanja raznovrstnih pijač in trgovanja z istimi. Ta neorijentiranost pride le v korist dotičnih obrtnikov, posebno trgovcev z alkoholnimi pijačami, ki so, izkoriščajoč splošno zmedo, spremenili svoje trgovine v prave krčmarske beznice, kjer se popiva po cele dneve in cele noči in se nekontrolirano toči in zavžije v mnogih trgovinah najstrupenejšega alkohola toliko kakor v malokateri gostilni, v moralno škodo prebivalstva in veliko gmočno škodo legitimnega gostilničarstva. Te skrite beznice so glavni izvor onega pijančevanja, katero daje povod opetovanim ostrim oblastnim protiukrepom in hudim napadom od strani raznih brezalkoholnih organizacij, za katere mora pa račun plačati upravičeni gostilničar. Takih nekoncesijoniranih »gostiln« je posebno mnogo v okolišju celjskega in pljuškega glavarstva.

Da pri obstoječih predpisih tem zlorabam ni lahko v okom priti, je verjetno že z ozirom na prej omenjene nejasnosti, pa tudi iz razloga, ker dotični pivci ne marajo izdati ovadenega trgovca, kateri jim radi manjših režijskih lahko daje pijačo po znižanih cenah in vrhu tega še ob takih urah, ko se v gostilnah ne sme več točiti. Tako ostanejo tozadevne ovadbe navadno brez uspeha in si le ovaditelji naprtijo ž njimi sovraštvo ovadenih trgovcev in njihovih »gostov«.

Te po remeduri kričeče razmere se bodo odpravile le z enim, pa energičnim ukrepom, ki ga gostilničarstvo predlaga kot eno svojih glavnih zahtev. In to je: koncesijoniranje

obrnega proizvodjanja žganih opojnih in brezalkoholnih pijač s pogojem dokaza lokalne potrebe in osebne zanesljivosti in usposobljenosti in ukinjenje vseh trgovin in prodajaln na drobno za alkoholne in brezalkoholne pijače brez ozira na to, ali se obrtovnica ali koncesija glasi na točenje, nadrobno prodajo ali trgovino v zaprti posodi, s prepovedjo kakoršnegakoli razpečavanja pijač v drugem prostoru kakor v rednih koncesijoniranih gostilniških obratovališčih.

Ako tak ukrep ne bi bil takoj izvedljiv, zahtevamo, da se začasno:

1. na podlagi § 24 avstr. o. r. od 5. februarja 1907, drž. zak. št. 26, koncesijonirajo vse vrste razpečavanja alkoholnih in brezalkoholnih pijač v zaprti ali odprti posodi kakor tudi obrtno proizvodjanje žganih opojnih in brezalkoholnih tekočin in podelitev koncesije razun drugih pogojev veže na dokaz lokalne potrebe, osebne zanesljivosti in strokovne usposobljenosti,

2. takoj podvržejo vsi obstoječi tozadevni obrati strogi reviziji in se ukinejo vse tozadevne obrtovnice za prosti obrt, imetniki pa napotijo, da zaprosijo za podelitev koncesije, ako so podani za tako podelitev pod 1. navedeni pogoji.

GOSTILNIČARJI, NABIRAJTE INSE-RATE ZA NAŠ STROKOVNI LIST.

Predpis pridobninskega davka.

»Trgovski list« št. 24 od 27. II. 1923 vsebuje zelo informativen članek s poukom o pravnih sredstvih zoper odmero pridobninskega davka. Ker so tozadevne določbe znane le malokateremu obrtniku, objavljamo na tem mestu poglavne točke, da se gostilničarji, ki plačajo velik del obrtnega davka, po njih ravnaajo.

Za sedanjí predpis dohodninskega davka so bili merodajni dohodki obrta v času od 1. 7. 1920 do 1. 7. 1921. Obrtniki se ne obvestijo o predpisu, marveč se morajo sami zanimati, da zvedo, s

katero svoto so obremenjeni. Predpisi so baš sedaj na vpogled pri davčnih oblastih, davčnih uradih in občinah. Vsak obrtnik naj se takoj prepriča, kateri znesek mu je predpisan. Predpisani znesek predstavlja samo direktni pridobinski davek, kateri se pa z dokladami zviša na tri do petkratno svoto; s tem se mora računati in naj nikogar ne moti razmeroma nizka svota predpisa.

Pravico priziva ima samo oni obrtnik, ki je svoječasno vložil napoved. Prizivni rok znaša 15 dni od dneva, ko se stavijo pridobinski predpisi strankam na vpogled. Priziv je vložiti pri pristojni davčni oblasti in kolekovati z 10 Din.

Da je priziv lažje utemeljiti, naj stranka zahteva tekom prizivnega roka pri pristojni davčni oblasti takozvano odmerilno podlago, iz katere je razvidno, kako so se dohodki ocenili. Taka prošnja se polekuje s 3 Din. S tistim dnem, ko stranka prosi za odmerilno podlago, preneha za to stranko teči prizivni rok, in se nadaljuje šele po prejemu rešitve, tako da se zaradi tega ni treba bati zamude priziva.

Utemelji se priziv posebno s sledečimi razlogi:

1. da se niso pravilno ugotovile obratne razmere, ki tvorijo podlago za predpis, n. pr. da obrtnik ni imel zaposlenih toliko pomožnih delavcev v svojem obratu, kakor navaja davčna oblast, ali da ni imel toliko prometa, kakor se je cenilo;

2. da je predpis previsok v razmerju z drugimi prilično enakimi obrati iz bližine, katerim je predpisano manj;

3. da davčna dolžnost sploh ne obstoja, n. pr. če davčni zavezanec v dobi od 1. 7. 1920 do 1. 7. 1921 obrta sploh ni izvrševal.

Trditve naj ne bodo splošne, marveč verodostojno dokazane z listinami ali pričami.

Vložitev priziva priporočamo vsakomur, ki je mnenja, da se je njegov obratni dohodek napačno oziroma previsoko ocenil. Če priziv tudi začasno ne bi imel uspeha, se bode pa na prizivne navedbe oziralo pri predpisu za prihodnje dveletje, kolikor bodo vsebovale podatkov za bodoče odmerjenje.

—k

Libanonske vinske gorice.

Bilo je lepega septemberskega dne, ko pride k meni v Beirut moj arabski prijatelj in me povabi za en mesec k sebi in svoji majki na Libanon. Libanon? Marsikomu ni znano to ime, ali pa si predstavlja kaj napačnega.

Libanon je pogorje, ki se vzdiguje iz doline Nahr-el-Kasimije, je 30 km široko in približno 150 km dolgo, najvišji gori sta Džebel Timarun (3212 m) in Dor-el-Hudib (3067 m). Nekdaj je bilo pokrito pogorje s krasnimi cedrami, katere so uporabljali Temičani in Judje za svoje palače, kakor tudi za izdelovanje ladij. Dandanes je od tega dragocenega drevja le še mali preostanek kakih 400 debel. Gorovje je bogato na številnih vrelcih in potokih, ki nudijo ljudem izvrstno vodo.

Na to gorovje sva se torej podala z Ibrahimom, hoteč mi pokazati lepoto svoje ožje domovine, o kateri je tako z gorečo ljubeznijo govoril, čeprav je drugje svet krasnejši, ljudstvo bogatejše in narava nudi več pridelkov. Peljal me je v svojo rodno hišo me predstavil svoji materi, dobri stari ženi. Ko sem zagledal ta odkrit obraz starke, sem se zamislil v naše kraje, kjer dobiš podobne, dobrohotne, izrazite kmečke matere. Hišica je bila zidana, sobe zelo snažne in čedno opremljene, tako da sem se zavzel. Vsedli smo se okolu mize, sinko je prinesel kruha, sira in steklenico vina. Pokusil sem požirek in začudil se nad to izborno pijačo. Vprašal sem ga, če je to domače vino, priredil mi je ter me povabil v klet, kjer pa ni bilo sodov, ampak veliki lončeni vrči, od katerih je držal vsak kakih 200 litrov. Zatrjeval mi je, da se tako vino najbolje obvaruje pred vročino in oharži svoj okus.

Drugi dan na vse zgodaj sva jo udarila v vinograd, kako grozdje je tu viselo, res kakor v obljubljeni deželi. Grozdi so bili težki kakih 5 do 6 kg in kako so bile okusne in sladke jagode. Med trtami pa so nudila smokovina drevesa svoj sad.

Ta kraj sem si izbral za vsakdanji jutranji sprehod in zajutrkovalnico.

Ker pa je želel, da pozna Evropejec njegovo domovino, sva obiskala vse sosedne vinograde, povsod ista obilnost

narave, povsod tria pri trti, grozd pri grozdu. Kjerkoli sva se prikazala, povsod sva bila gostoljubno sprejeta. Ljudstvo, ki prebiva v teh krajih je pošteno, naivno, kakor naši ljudje, zato sem se čutil med njimi domačega, kakor med nobenim drugim tujim narodom.

Čeprav je narava nasadila na ta kraj trto, ki je rodila tako izborno kapljico, nisem nikdar videl nobenega pljanega. Pili so rujno vince, se veselili v svoji priprostosti in prepevali narodne pesmi. Veselilo jih je in počesčeni so bili, ker so imeli tujca med sabo, kateremu so lahko ponudili kupico vina, ki slovi po vsem svetu.

Libanonci so pošiljali v tistih letih svoje vinske izdelke po vsem svetu, zlasti v Ameriko, cene so bile naravnost bajno nizke, ena butiljka finega dezertnega starega vina je stala 50 centimov, medtem ko so v Evropi ali Ameriki prodajali isto vrsto butiljko po 20 frankov, kljub nizki carini in vožnji.

Nekega jutra me je prišla želja videti znane velikanske vinograde in zidanice Jezuitov v Ksari in Tanailu. Peljal sem se z vlakom do bližnje postaje, od tod sem jo pa mahnil peš kake pol ure. Okrog in okrog, kamor je neslo oko, so stali sami vinogradi z žlahtnim sadjem. Oglasil sem se pri jezuitskem oskrbniku, ki me je takoj prijazno sprejel me pogostil s pečenim jarcem in tanailsko črnino, razkazal mi je ogromno bogastvo, ki je ležalo v teh vinogradih.

Drugi dan sva se podala z oskrbnikom v eno uro oddaljeno mesto Ksara, kjer so imeli svojo »biblioteko«, kakor so nazivali svojo velikansko zidnico. Udolbena je bila v skalo ter imela več rogov, ob straneh so bili naloženi milijoni butilk najfinejših vrst libanonca. Pridelavali so 12 vrst raznega sortiranega vina. Zidanica je bila tako dolga, da je vozila po njej mala ozkotirna železnica in še z uporabo te smo se mudili v njej čez eno uro. V drugem oddelku so ležali sodi ogromnega obsega. Vrh tega so imeli lastno destilerijo za izdelavanja medicinskega konjaka. Po ogledu »biblioteke« smo sedli k obedu, ki ni bil slab. Golobja rižota, kuštrunova pečenka, močnata jed je mojemu lačnemu žolcu zelo prijala. Poskusili smo razne

vrste vin, tako da se je moglo izpiti od vsacega samo kozarček. Mislil sem si, tukaj mi je dobro biti in ker so me še povabili, da naj ostanem pri njih, sem porabil to priliko in užival libanonske dobrote in sladkosti.

Prijatelj Ibrahim v skrbeh, da sem morda zašel, me je prišel iskat, vrnila sva se zopet na njegov dom, od koder sva čez dva dni obiskala znamenit star maronitski samostan Rvajes... Zanimalo me je življenje maronitskih menihov. Slabo je bilo, uživali so samo sočivje, hotel sem ostati pri njih nekaj dni, a ni šlo, poslovil sem se in odšel s trdnim sklepom, da se k njim več ne povinem.

Tako mi je potekal mesec, v čistem gorskem zraku med vinsko trto in smokvo. Vesel sem bil tega izleta, ne le, da sem spoznal dobrodušnost in poštenost maronitskega naroda, ampak tudi da sem okusil njih najzlatnejši sad libanonsko grozdje in njegove solze sladko vinsko kapljico.

Zvezno poročilo.

Vkljub posredovanju »Zveze« na merodajna mesta se ni posrečilo dobiti dovoljenja za točenje alkoholnih pijač na dan 19. marca. Dobili smo za odgovor, da je naredba zakon in isti se lahko spremeni edino potom parlamenta.

Hotelske in restavratske razstave v Pragi se je udeležilo 7 delegatov iz Jugoslavije, med temi sta se iste udeležila g. Martinovič Milan, hotelir v Celju za centralo Beograd in Zvezo Celje, ter g. Jos. Majdič, restavratel Celje za celjsko Zvezo gostilničarjev na lastne stroške. Natančneje poročilo sledi v prihodnji številki.

Zadružna poročila.

Slovenjgradec. Due 1. marca se je vršil v gostilniških prostorih Narodnega doma redni letni občni zbor gostilničarske zadrage za sodni okraj Slovenjgradec. Občni zbor je bil sklican za 13. uro, a ker ni bilo še dovolj članov navzočih, se je isti preložil na 14. uro popoldan. Ob navzočnosti 40 članov je ob 14. uri otvoril nato predsednik tovariš Zoržini občni zbor in konstatiral, da je isti sklepčen, obenem predstavi oba zastopnika Saveza gostilničarskih zadrug v Celju, tov. Bernardija in A. Šterna. V imenu načelnstva poda nato obširno poročilo tov. Eisinger in oriše de-

lovanje dosedanjega načelnstva. Iz tega posnemamo, da so bila pravila gostilničarske zadrage v Slovenjgradcu, ki se je šele pretečeno leto osamosvojila iz kolektivne obrtne zadrage, potrjena od delegacije ministrstva za trgovino in obrt v Ljubljani z odlokom z dne 30. nov. 1922. Zadruga je imela v pretečenem poslovnem letu 3264 K dohodkov in 1360.80 K izdatkov, tako da izkazuje blagajna zadrage 1897.20 K prebitka.

Nato so se vršile volitve novega načelnstva ter je bil na predlog tov. Jeršiča enoglasno izvoljen sledeči odbor: Friderik Zoržini, gostilničar v Slovenjgradcu, načelnik, Filip Pačnik, Sv. Martin, načelnikov namestnik, Anton Pernat, Otiški vrh, Anton Rogina, Podgorje, Ivan Vrhnjak, Sv. Jedert, Josip Eichholzer, Slovenjgradec, Maks Murko, Legen in Konrad Iršič iz Mislinja za odbornike.

V nadzorstvo sta bila izvoljena tov. Jožef Ratšel in Ivan Kac, oba iz Šmartna pri Slovenjgradcu.

Sklenilo se je enoglasno, da znaša odslej naprej inkorporacijska pristojbina za vsakega novega člana navadnega gostilničarja Din 50.—, za hotelirja in kavarnarja pa Din 100. Letna članarina se je določila na Din 25, pri čemur je všteta že članarina za Savez.

Na predlog tov. načelnika se je nadalje sklenilo, da ne sme noben gostilničar, ki je član gostilničarske zadrage v Slovenjgradcu, izposojevati steklenice in kozarce gostom, ki nesejo pijače čez ulico, to je domov. Vsakega člana, ki bi se pregrešil zoper ta sklep, se kaznuje z globo od 20 — 25 Din.

Nato sta obširno in stvarno poročala o gostilničarski organizaciji in o potrebi ter važnosti iste zastopnika Saveza tov. Bernardi in Štern, ki sta žela za svoja izvajanja vsesplošno odobravanje.

Po dvehurnem zborovanju je tov. načelnik zaključil I. redni občni zbor naše nove gostilničarske zadrage.

TRGOVCI, OBRITNIKI, INSERIRAJTE V »GOSTILNIČARSKEM LISTU«, KER IMAJO NAŠI INSERATI NAJVEČ USPEHA.

Kdo je prvi žganje kuhal?

(Po grofu Leo N. Tolstoju.)

Reven kmetič se je podal na polje orat, ne da bi preje kaj zaju-trkoval, le skorjico kruha je vzel s seboj. Ko je prišel na njivo, si je slekel kaftan, ga položil v grm in skril pod njim kruh. Po večurnem

delu se je konj utrudil in kmetič je začutil lakoto v želodcu. Sprejel je, da bi se konj lahko pasel, sam pa je šel iskat skorjico kruha. Ko je privzdignil kaftan, glej čudo, skorjica je izginila. Išče in išče, obrača kaftan na vse strani, trese ga — kruha pa le ni hotelo. bili. Kmet se čudi na vso moč. Čudna reč! Nikogar ni bilo blizu in vendar je nekdo kruh ukradel.

Hudič je bil, ki je medtem, ko je kmet oral, izmaknil kruh ter je skrit za grmom sedel, da bi slišal, kako bo kmet zabavljaj in pri tem hudiča klical na pomoč. Možičku je bilo sicer hudo, da so ga okradli; vendar se je na svoj način tolažil. Naj bo, je menil, lakote ne bom umrl, tisti, ki mi je odnesel kruh, je bil že bolj potreben, Bog mu blagoslovi.

Kmet je šel k vodnjaku, napil se je do sitega vode, vjel konja, ga vpregel in nadaljeval z oranjem.

Hudič je bil presenečen, da ni zmagal in kmetiča zapeljal v greh. Vrnil se je v pekel k najvišjemu vseh hudičev in mu povedal, kako je ukradel kmetu skorjo kruha in je slednji, mesto da bi preklinjal, pa še rekel: »Bog mu blagoslovi«. Najvišji hudičev je bil razjarjen.

»Če te je kmet«, je kričal v svoji jezi, »prekosil, si sam kriv, si pač sam kriv. Še lepše bi bilo, če bi se kmetje in njihove babnice privadili tej navadi — bi mi ne uspavali več. Slabo kaže! To ti rečem, brate. Ne morem jih tako pustiti. Pojdi, zasluži si kmetovo skorjo kruha. Če ga v treh letih ne dobiš, te skopljem v blagoslovljeni vodi.«

Pred blagoslovljeno vodo je imel hudič velik strah. Urno jo je pobrisal zopet na zemljo in premišljeval, kako bi popravil svojo napako. Mislil je in mislil ter jo slednjič izmislil. Spremenil se je v dobrodušnega moža in se pogodil z ubogim kmetom, da ostane pri njem za hlapca. Učil je kmetiča, kako se seje poleti v močvirju. Sosedom je solčna vročina vse požgala, pri ubogem kmetu pa je raslo žito bujno in gosto ter obrodilo polne klase. Kmet se je preživljal do novega leta in mu je še preostajalo žito. Prihodnje leto je učil de-

lavec kmeta sejati žito na gorah. Poletje pa je bilo zelo deževno. Pri drugih je ležalo žito po tleh in gnilo ter ni obrodilo sadu. Krasno pa je uspevalo žito kmetu na gorah in mu ga je preostala taka obilica, da ni vedel kam ž njim.

Hlapec pa je učil kmeta, naj kuha iz žita žganje, začel ga je kuhati, pil ga je sam in ponujal tudi drugim. Hudič se je povrnil k poglavarju hudičev ter se bahal, da je odslužil skorjo kruha.

Poglavar hudičev se je hotel na lastne oči prepričati. Prišel je h kmetu in videl, da je najbogatejše ljudi povabil k sebi in jih gostil z žganjem, kmetica ga je ponujala gostom.

„Neumnica!“ je renčal. „Ali si nespametna, da točiš krivonogim tako dobroto?“ Hudič je podrezal poglavarja s komolcem.

„Pazi“, je omenil, „sedaj ne reče več: Bog blagoslovi.“

Kmet je zabavljaj naprej in ponujal sosedom naokrog. Prišel je od dnevnega dela neki ubogi kmelič, ki ni bil povabljen, pozdravil je, se vsedel in gledal. Kmetje so pili žganje, tudi njega je mikalo, da bi si s kapljico okrepčal utrujene ude. Sedi in sedi ter požira slino. Kmet pa ni ponudil uhošču kozarčka, ampak je godrnjal: „Vse ne morem preskrbeli z žganjem.“

Tudi to je dopadlo poglavarju hudičev. Malemu hudiču je kar žarelo obličje.

„Le počakaj malo, najlepše še pride.“

Gostje so pili. pil je tudi gospodar. Drug drugemu so se laskali, eden drugega hvalili, njihovi govori so bili priliznjeni in gladki kakor maslo. Poglavar hudičev je gledal z veseljem na to družbo in šepetnil mlajšemu:

„Če jih pijača enkrat razvname, da prične eden drugega zmerjati, bodo vsi v najinih rokah.“

„Počakaj malo“, je odgovoril mali hudič, „naj izpijejo še nadaljne kozarčke. Kakor lisice s svojimi repi mahnejo eden proti drugemu ter se hočejo že spoprijeti. Toda videl boš, da postanejo kmalu najbesnejši volkovi.“

Kmetje so pili naprej, govorili so

glasneje in bolj surovo. Kmalu so se začeli zmerjati.

Beseda je dala besedo, začel se je pretep in kmalu so bili nosovi krvavi. Gostitelj se je tudi vmešaval v pretep, pretepli so ga prav pošteno.

Poglavar hudičev je opazoval, dopadla se mu je krvava bitka.

„Dobro, prav dobro!“ je mrmral. „Počakaj“, je odvrnil mali hudič, „pride še lepše. Naj pijo še naprej. Besni so sedaj ko volkovi, a postali bodo svinje.“

Kmetje so pili naprej. Utrujenost jih je objemala, godrnjali so še naprej, toda eden drugega ni več razumel. Odhajali so, eden, dva, trije; a vsi so pocepali na cesti. Gostitelj jih je spremljal, a padel je sam kakor je bil dolg in širok ter obležal v blatu. To se je še bolj dopadlo poglavarju hudičev.

„Dobro pljačo si si izmislil“, je pripomnil. „Zaslужil si si skorjo kruha. Povej mi, kako kuhaš to pijačo? Najprvo si vzel lisičjo kri — kmet je bil premeten kakor lisica, nato si dodal volčje; zloba se je porajala v njem, primešal si nato prešičjo kri in postal je svinja.“

„Ne!“ je razlagal mali hudič, „tako nisem delal. Živalska kri je vedno v njem, samo ne najde prave hrane, dokler primanjkuje kruha. Preobilica je, ki ga vodi do tega. Dal sem mu navodilo, kako naj kuha žganje. Ko je pa iz božjega daru začel kuhati žganje, se je vzbudila v njem narava lisice, volka in svinje. Če bo sedaj nadaljeval žganje piti, bo vedno žival.“

Poglavar hudičev je pohvalil malega hudiča in mu je podelil časti in dostojanstva.

Zatirajmo muhe!

Naš slavní pisatelj Jurčič nam opisuje v „Desetem bratu“ vaškega gostilničarja Obrščaka v vsej svoji originalnosti s pihalnikom v roki, češ „da je muham branil“. To je poleti gotovo prepotraben posel za vsakega krčmarja, še boljše pa je seveda, ako jih ne podi samo od raznih jestvin s pihalnikom v roki, ampak jih z drugimi sredstvi kar radikalno uniči. Ne-

kateri jih ugonablajo s takozvanimi poveznimi stekli v obliki zvonca, drugi jih lovijo na lim, tretji pa celo na — med. Vsi pa streme za tem, uničiti kolikor mogoče tega nevarnega sovražnika človeškega zdravja.

Sedaj, ko se začenja pomlad in bo v kratkem zopet vse živo tega mrčesa, je na mestu, opozoriti naše gostilničarje ponovno na nevarnost, ki preli človeškemu zdravju od muh. Kajti ako je mnogo tega mrčesa v gostilniških in kuhinjskih prostorih, je čistoča jestvin zelo dvomljiva in s tem je tudi ogroženo zdravje vseh prizadetih. Ko bi ljudje vedeli, kako nevarna je muha, bi ta mrčes vse bolj uničevali kot do zdaj. Zato hočemo v nastopnem na kratko opisati muho in njeno škodljivost, kar je deloma povzeto po časopisu „Zdravje“:

Vam vsem je muha nadležna, zlasti kadar spite in časih tudi, kadar jeste; tudi jo največ poznate s te strani. Toda mnogo manj jo poznate, kako nevarna je za življenje in zdravje človeškega rodu, ker prenaša kužne kali na predmete za jed in ostalo rabo.

Muha je velika sovražnica in hudodelka zaradi svojih zlih dejanj; ako spoznate vrsto dejstev, ki dokazujejo, da širi muha nalezljive bolezni, boste brez dvojbe vsi glasovali za njeno smrt in za sklep, da je treba povsod neumorno uničevati njo in njen zarod kjerkoli je že.

Morda se vam še zdi, da je tako naziranje pretirano. Če pa globlje spoznate, kako živi muha, kako se hrani, če spoznate njene navade in nadalje uspehe raziskovanj, do katerih so prišli razni učenjaki, se boste popolnoma strinjali z našim naziranjem.

Ker je muh dosti v hiši, se zove muha tudi domača muha. Nekateri pravijo, da bi jo bilo vse prej imenovali vročično (tifuzno) muho; drugi jo imenujejo letečo gobo, ki se je napila kužnih kali, katere trosi na vse strani. Morda bi se mogla nazvati razen vročične — zlasti pri nas tudi — grižna muha, ker prenaša poleg kali vročice brez dvojbe pri nas tudi grižo (disenterijo), ki se jako mnogo širi vsako poletje prav takrat kakor muha.

Najprej naj spoznamo muho in način njenega življenja; pozneje pa hočemo razložiti, kako bi se dala uspešno uničevati.

(Dalje prihodnjič.)

**PRIPOROČAJO SE TVRDKO, KATERE
INSERIRAJO V NAŠEM LISTU.**

Kupujem po ugodnih cenah

KOSTANJEVA DRVA.

Ponudbe z navedbo množine vagonov in cene franko vagon na lesno trgovino

Ernest Marinc

Kapucinska ul. št. 3, I. nadstropje.

Zadruga gostilničarjev, krčmarjev itd.
v Slovenski Bistrici.

Vabilo k

rednemu občnemu zboru

Gostilničarske zadruge v Slov. Bistrici, kateri se vrši v torek 20. marca t. l. s pričetkom ob 1. uri popoldne v gostilniških prostorih zadružnega načelnika g. Ivan Kos-a v Slov. Bistrici.

DNEVNI RED:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora z dne 2. marca 1922;
2. Poročilo predsednikovo;
3. Poročilo tajnikovo;
4. Poročilo blagajnikovo;
5. Volitev dveh računskih preglednikov in poročilo o pregledu računov;
6. Določitev članarine za poslovno leto 1923;
7. Razgovor glede bol. blagajne;
8. Slučajnosti.

Člani se vljudno vabijo, da se zborovanja zanesljivo udeležijo. Kdor izostane, ne da bi odsotnost temeljito opravičil, se v smislu § 23, točka 7 društvenih pravil, kaznuje z globo 5 Din.

Predsednik:

Ivan Kos l. r.

za VINA

potrebne poprave ali olepšave vporablajte: želatino, coignet, tanin, ribji mehur, natrijev bisulfit, eponit, vinsko kislino, kalcijev karbonat. Za barvanje z anilinskimi, strupa prostimi barvami. Gostilniške prostore desinficirajte z lysolom, lysolinom, lysoforminom, formalinom, klorovim apnom i. t. d. Vsa ta sredstva dobite vedno najceneje v

drogeriji „SANITAS“
CELJE.

Zavarovalna družba

„L' UNION“

v PARIZU

ustanovljena leta 1828 za požar
in leta 1829 za življenje.

Kapital na požar 20.000.000 Fr.
Rezerva 62.000.000 Fr.
Kapital na življenje 10.000.000 Fr.
Rezerva 262.000.000 Fr.

Prevzame vsa tozadevna zavarovanja.

Gen. zastopi: Ljubljana,
Celje, Maribor.

Sprejmejo se spretni akviziterji.

Natančnejša pojasnila daje Inšpektorat,
Celje, Gosposka ulica št. 26, I nadstr.

Štev. 859.

Razglas.

Temeljem člena 70 volilnega zakona o volitvah narodnih poslancev za narodno skupščino se objavlja:

Na dan volitev, na dan pred volitvami in na dan po volitvah, to je **dne 17., 18. in 19. marca 1923**, je prepovedano točiti ali kakorkoli dajati alkoholne pijače.

Kdor zoper predpis člena 70 toči ali kakorkoli daje alkoholne pijače, se kaznuje v smislu člena 113 citiranega zakona z zaporom od 15 dni do 6 mesecev in v denarju od 100 do 500 dinarjev.

Mestni magistrat celjski, dne 9. marca 1923.

Župan: dr. Juro Hrašovec l. r.

Dobra domača štajerska vina

(ljutomeržana,
haložana i. dr.)

ima vedno v zalogi

vinska trgovina

Alojz Mihelčič

Celje, Breg št. 9.

Poslušajte!

Naznanja se
vam, da kupite
sukno, volno,
cefir, platno,
hlačevino, mo-
drovino ter

sploh vso **manufakturno robo** in
perlo za gostilne radi velikanskega
in direktnega importa najceneje v

Veletrgovini R. Stermechl, Celje.

Ilustrovani cenik zastoj.

Prva hrvatska štedionica podružnica Celje

Ustanovljena 1. 1846.

Vloge **K 2.000.000.000**

Aleksandrova ulica.

CENTRALA V ZAGREBU.

PODRUŽNICE: Beograd, Bjelovar, Brod
n. S. Celje, Crikvenica, Čakovec, Daruvar,
Delnice, Djakovo, Gjurjevac, Ilok, Kar-
lovac, Kraljevica, Križevci, Maribor, Mi-
trovica, Nova Gradiška, Novi Sad, Ogulin,
Osijek g. grad, Požega, Rijeka, Senj, Sisak,
Skoplje, Subotica, Sušak, Sv. Ivan Zelina,
Varaždin, Vel. Gorica, Vinkovci, Virovitica,
Vukovar, Zagreb ulica 117, Zemun.
EKSPOZITURE: Osijek g. grad, Vinica.

Delniška glavica
K 200.000.000—

Rezervni zaklad nad
K 135.000.000—

Prejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun. — Eskomptira menice in devize. — Prejema v inkaso tu- in inozemske menice in čeke. — Izdaja 4 1/2 % ne zastavnice in 4 1/2 % ne obveznice, ki so davka proste, pupilarno varne in imajo jamstveno sposobnost. Kupuje in prodaja valute in devize.

Izdaja čeke in kreditna pisma in pre-
skrbuje izplačila na temelju akrediti-
vov na vsa tu- in inozemska mesta.
Daje kredite v razni obliki. Izvršuje
vse borzne naloge točno in kulantno.
Posreduje pri nakazilih iz Amerike
v tuzemstvo.

Pivovarna TOMAŽ GÖTZ v Mariboru

priporoča svoje kot izborno priznано
marčno pivo **== Bock - pivo**
 v sodčkih in steklenicah

Edina in najboljša tvrdka

dalmatinskih vin

J. P. Matkovič, Celje, Glavni trg 8.

Cene zmerne. **==** Postrežba točna.

= Novo urejena pekarna =

Frane Lesjak

Celje—Breg, pri kapucinskem samostanu

= priporoča vsakovrstno pecivo najboljše vrste =

ŽVEZNA TISKARNA V CELJŮ

Izvršuje okusno in hitro vsa v njeno stroko
 spadajoča dela v priprosti in tudi v najmoder-
 nejši izpeljavi. Najrazličnejše tiskovine za šole,
 šolska vodstva, za občinske in župnijske urade,

za društva, korporacije, trgovce, obrtnike in
 zasebnike. Za gostilničarje vabila na veselice,
 različne plakate, oznanila in druge tiskovine.
 Izvršitev kar najhitrejša. Cene zmerne.

: STROSSMAYERJEVA ULICA št. 1 :

Najfinejša žganja:
slivovka, tropinovec,
brinjevec, droženka
 in medicinalni konjak

v parni veležganjarni
Robert Diehl
 CELJE Dolgopolje št. 6 CELJE
 Zajamčeno pristni destilati!

≡ Lesna trgovina ≡ **Kristijan Dobnik, Celje**

kupuje in eksportira vse vrste
 rezanega, tesanega, okroglega,
 mehkega in trdega lesa po naj-
 višjih dnevnih cenah. Eksport.

Pivovarna 'UNION' v Ljubljani

priporoča svoje izborne izdelke, kakor:

dvojno marčno
pivo

v sodčkih in steklenicah

črno Herkules-
pivo

v sodčkih in steklenicah

Glavne zaloge: Celje, Poljčane in Varaždin.

Manufakturna trgovina **HLADIN & DOBOVIČNIK**

Glavna trgovina

Prešernova ul. 14

Podružnica

Gosposka ul. 15

Priporoča se za obilen nakup raznovrstnega tu- in inozemskega
 blaga, katerega prodaja vedno po **konkurenčnih cenah.**

Ivan Mastnak

priporoča svojo veliko
zalogo vsakovrstnega
sukna; belo platno in
šifon za natakarice ter
lepe obleke za natakarje
i. t. d.

Celje, Kralja Petra c. 17

Urar in juvelir
Anton Lečnik
Celje, Glavni trg št. 4
(preje Pacchiaffo)

Priporoča se

brivnica M. Bukovčan

Celje, Kralja Petra cesta 27

Kupujem vse vrste prazne steklenice po najvišji ceni.

Priporočam
salame, sardine,
sardele, sir, pol-
ementalski in tra-
pistovski, čajno
maslo, fino namizno

Karol Loibner, Celje

trg. specerije in delikates „Pri Zvoncu“

in bučno olje, več
vrst riža, kavo,
žgano in surovo,
razne likerje, rum,
slivovko in konjak
in barva za jajca barvati

CELJSKA POSOJILNICA

Stanje hranilnih vlog
čez K 70,000.000.—

Nar. dom (na oglu v pritličju)

Stanje hranilnih vlog
čez K 70,000.000.—

Sprejema hranilne vloge na hranilne knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje od 1. januarja 1923 naprej po 5% brez odpovedi, 5½% do 6% z odpovedjo, večje stalne naložbe in naložbe denarnih zavodov po dogovoru.

Obavlja vse denarne, kreditne in posojilne transakcije najkulantneje.